

The last words of Alexander the great අලුකස්සන්ඩර් අධිරාජයාගේ අවසන් වචන

Alexander, after conquering many kingdoms, was returning home. On the way, he fell ill and it took him to his death-bed. He was only 33 years old. With death staring him in his face, Alexander realized how his conquests, his great army, his sharp sword and all his wealth were of no consequence. He now longed to reach home to see his mother's face and bid her his last adieu. But, he had to accept the fact that his sinking health would not permit Him to reach his distant homeland. So, the mighty conqueror lay prostrate and pale, helplessly waiting to breathe his last.

He called his generals and said, "I will depart from this world soon, I have three wishes, please carry out them out without fail."

With tears flowing down their cheeks, the generals agreed to abide by their king's last wishes.

"My first desire is that", said Alexander, "My physicians alone must carry my coffin."

After a pause, he continued, "Secondly, I desire that when my coffin is being carried to the grave, the path leading to the graveyard be strewn with gold, silver and precious stones which I have collected in my treasury."

The king felt exhausted after saying this. He took a minute's rest and continued. "My third and last wish is that both my hands be kept dangling out of my coffin."

The people who had gathered there wondered at the king's strange wishes. But no one dared bring the question to his or her lips. Alexander's favorite general kissed his hand and pressed them to his heart. "O king, we assure you that your wishes will all be fulfilled. But tell us why do you make such strange wishes?"

At this Alexander took a deep breath and said: "I would like the world to know of the three lessons I have just learnt.

I want my physicians to carry my coffin because people should realize that no doctor can really cure anybody. They are powerless and cannot save a person from the clutches of death. So let not people take life for granted.

The second wish of strewing gold, silver and other riches on the way to the graveyard is to tell People that not even a fraction of gold will come with me. I spent all

my life earning riches but cannot take anything with me. Let people realize that it is a sheer waste of time to chase wealth.

And about my third wish of having my hands dangling out of the coffin, I wish people to know that I came empty handed into this world and empty handed I go out of this world."

With these words, the king closed his eyes. Soon he let death conquer him and breathed his last.

බොහෝ රට රාජ්‍යයන් යටත්කර අත් පත් කරගත් මහා ඇලැක්සැන්ඩර් අධිරාජයා ආපසු සිය රටට එමින් සිටියදී අතරමග දී තද බල ලෙස රෝගාතුර වී මරණාසන්න වූයේ ය. ඔහුගේ වයස අවුරුදු 33 පිරුණා පමණ ය. අධිරාජයාට අවශ්‍ය වූයේ මියයන්නට පෙර තම ආදරණීය මවගේ මුහුණ දැක බලාගන්නටය. එහෙත් මරණය ළඟ ළඟ එන බව දැනගත් රජු තම සෙනෙවියන් පිරිස ලෙඩ ඇද ළඟට කැඳවූයේ ය.

"මට දැනෙනවා මගේ අවසානය ළඟ බව....." අධිරාජයා සෙනෙවියන්ට කීවේය. "මගේ ආශාවන් තුනක් තිබෙනවා..... මගේ මරණය වූ විට මට සෑම ඒවා ඉටුකරාදී යෑම මම බලාපොරොත්තු වෙනවා....."

"රජතුමනි! ඔබතුමාගේ ඒ පැතුම් අපට කියන්න..... අපි ඒවා ඒකාන්තයෙන්ම අකුරටම ඉටුකරනවා....." සෙනෙවියෝ කළු පිරි දැසින් කීහ.

"මගේ පළමුවැනි ඉල්ලීම තමයි මගේ දේහය රැගත් පෙට්ටිය සමග සොහොනට යා යුත්තේ මගේ වෛද්‍ය වරයා පමණයි....." ඇලැක්සැන්ඩර් රාජයා කීය.

"මගේ දෙවැනි ආශාව තමයි..... මගේ මරණය වළ ළඟට ගෙනයැදී, රන්, රිදී, දියමන්ති, මැණික් ආදී භාණ්ඩාගාරයේ මා මෙතෙක් එක් රැස් කර ඇති වටිනා දේ සියල්ලම ඒ මග දිගටම විසුරුවා හැරීම....."

මේ අවස්ථාවේ ඉතා වෙනසට පත්ව සිටි රජු කතාව මඳක් නවත්වා මොහොතක් සිට යළි තම තුන් වන පුරුප්තාව සෙනෙවිවරුන්ට දැන්වීය.

"මගේ තුවැනි සහ අවසන් පැතුම මෙයයි..... මගේ දේහය රැගෙන යැදී මගේ අන්දම පෙට්ටියෙන් එළියට දමා පැද්දි පැද්දි කින්නට හරින්න....."

මරණ මංචකය වටා එක් රැස්ව සිටි යුද සෙනෙවිවරු ඇතුළු සියළු පිරිස දුකෙන් මෙන්ම අධිරාජයාගේ ඉතා සුදුමාකාර ඉල්ලීම්වල තේරුම් හා හේතූන් කවරේදැයි විසිලිසරව සිටියේ-

එහෙත් ඒ කිසිවෙකු ඒ ගැන රජුගෙන් ප්‍රශ්න කරන්නට ඉදිරිපත් වූයේ නැත. මෙහිදී රජුගේ සම්පත් ජෙනරාල්වරයා රජුගේ අතගෙන සිඹ, යළි ඒ අත සිය පසුවට තබා ගොරව දක්වා පහත් වී රජුට මෙසේ කීය.

"රජතුමනි! ඔබතුමාගේ ඉල්ලීම් තුන ඒ ආකාරයෙන්ම අප ඉටුකරන බවට සහතික වෙනවා.... ඒත් කරුණාකර අපට කියන්න..... ඇයි ඔබතුමා එවැනි පුදුම ඉල්ලීම් තුනක් කළේ.....?"

එබසට ඇලැක්සැන්ඩර් රජු ඉතා ගැඹුරු හුස්මක් ඇද ජෙනරාල්වරයාගේ මුහුණ දෙස බලා මෙසේ පැවසී ය.

"මම කැමතියි මම මේදැන් ඉගෙන ගත් පාඩම් තුනක් ලෝකයාට කියා දෙන්න....."

මගේ වෛද්‍යවරයා පමණක් මගේ දේහය සමග යාමෙන් ලෝකයා තේරුම්ගතයුත්තේ කිසිම වෛද්‍යවරයෙකුට අධිරාජයෙක් තබා ලොව කිසිම කෙනෙක් ලෙඩ දුක්වලින් සහ මරණයෙන් ගළවාගත නොහැකි බව..... ජීවිතයේ පැවතීම ගැන කාටවත් කිසි සහතිකයක් නැති බව....."

මගේ දෙවන ඉල්ලීම වන රන් රිදී මුතු මැණික් ආදී මා රැස්කළ වස්තූව මග දිගට විසුරුවා හැරීමෙන් මා ලෝකයාට පෙන්වන්නේ ඒ දේවලින් අංශු මාත්‍රයක්වත් මා සමග අවසන් ගමන් යන්නට නොඑන වග..... මගේ මුළු ජීවිතයම වස්තූව එක් රැස්කිරීමට යෙදවීමත් ඒ කිසිවක් මට යන විට ගෙන යා නොහැකියි..... ඒවා රැස්කරන්න යෙදූ කාලය අපරාදේ නාස්ති වූණ බව මට දැනුයි දැනෙනතේ....."

මගේ තුන්වන ඉල්ලීම වන මගේ දැන් මිනිසෙට්ටියෙන් එළියට වැටෙන්නට තැබීමෙන් මා ලොවට පෙන්වුම් කරන්නේ මා මේ ලොවට ආවේ හිස් අතින් බවත්, අවසානයේ මා මීන් පිටව යන්නේද හිස් අතින් බවයි. කොපමණ රට රාජ්‍යයන් දිනා වස්තූව රැස් කළත් අවසානයේ මා අත ඒ කිසිවක් නැති බව....."

මේ වදන් පවසා මොහොතකට පසු මහා ඇලැක්සැන්ඩර් අධිරාජයා සිය දෙනෙත් පියා ගත්තේය. ඔහු මරණයේ ග්‍රහණයට යටත් වූ බව දත් සෙනෙවිවරු කළුප සලන්නට වූහ.

♦ කේසර මුදන්තායක
Milton Keynes UK

අවමංගලය
ලන්ඩනයේ විසූ ගුණදාස මාඛරණ මහතා ශ්‍රීලංකාවේ දී හදිසියේ අගෝස්තු 9 දින අතාවප්‍රාප්තවීය. අවසන් කටයුතු 11 වෙනි දින කළුබෝවිල සුසාන භූමියේදී සිදුවේ. එතුමන්ට නිවන් සුව පතමු!

කවදහරි දවසක විලිවෙලක් වෙන්න බලන්න නැරඳු?

ලංකාවේ සිද්ධවෙන දේවල් ගැන බැලුවම ඒ රටේ කරන කියන දේ ගැන බැලුවම ඒවායේ කිසි තේරුමක් තියනවද කියලා හිතෙනවා. මේ සටහනට මට අද ලියන්න හිතුවේ ඒ හැම දෙයින්ම වික වික අරගෙන. ලංකාවේ සිද්ධවෙන දේවල් වලට කාට දොස් කියන්නද කියලා හිතාගන්න බැහැ කියලයි ලංකාවේ මිනිස්සුම කියන්නේ. ආණ්ඩුවට දොස් කියනවද, විපක්ෂයට දොස් කියනවද, පොලීසියට දොස් කියනවද, රාජ්‍ය සේවයට එහෙම නැත්නම් මහජනයාටම දොස් කියනවද කියලා අපට හිතාගන්න බැ. ඒ හත්දා අපි ඔහේ කරබාගෙන ඉන්නවා කියලා හුන දෙනෙක් කියනවා. මේ හැම දේටම මුල ලංකාවේ කිසිම වැඩක පිලිවෙලක් නැතිකම කියල සහතිකව කියන්න පුළුවන්.

සංචාරක ව්‍යාපාරේ ගතිමු. සංචාරක ව්‍යාපාරේ දියුණු කරන කියලා රජය හරි වෙනසක් ගන්නවා කියලා අපිට පෙනවා. නැගණිහිර පළාතේ අළුත් හෝටල හදනවා. මුදු කීරය අලංකාර කරනවා. අළුත් බෝට්ටු සේවයක් දානවා. නැගණිහිර පළාතේ ගහස්ඵ්‍ර ගුවන්කොටුවපළක්, දිය යට උද්‍යාණයක්, මිය වගේ දේවල් දැන් නිර්මාණය කරගෙන යනව. මේ සියළුම සංචාරක අවශ්‍යතා වලට බොලර් බිලියනයක් තරම් ආයෝජනය කරන්න යන වගක් ආරංචිවුණා. දැන් බලමු, මේවාට සාපේක්ෂව සංචාරක ව්‍යාපාරයට එළිය වැටෙන්න, වෙනත් විදියකින් කියනව නම් සංචාරකයින්ට ලංකාවට එන්න හිතෙන අතින් දේවල් සිද්ධ වෙනවද කියලා. මේ පෙන්වන්නේ ඒ පැත්තයි.

ටුවරිසම් නගලා ගන්න යන රටේ ප්‍රධාන ගුවන්කොටුවපළ වන කොළඹ කටුනායකින්ම පටන් ගත්තොත් ඒ වැසිකිළියට සංචාරකයෙකුට යන්න බැරි තරම් අපිරිසිදුයි. ඒ මගින් විවේක ගන්න කුටිය සුමානෙකින් අතුගාලා නැ. ඒ පුටු උඩ තේ ඉතිරි වලා. බීම පුරා හොටු හුරුපු වීඝු දාලා. මේ මම මැනක දැකපු දේවල්. ඒවා බාරව මැනෙන්නටලා සිරකරන්නටලා ඉන්නවා. ඒ වුනට ඒ දේවල් ඒ විදියම තමයි. මේ අපිරිසිදුකම් ගැන අනන්තවත් ලංකාවේ පත්කර වල පළවුණා. වැඩක් නැ. ඒව එහෙමම තමයි.

සංචාරකයෝ කියන්නේ තරුපහේ හෝටලවල නවතින අය පමණක් නොවෙයි. සාමාන්‍ය හොස්ටල් වල නවතින ගමන්මල්ල පිටේ එල්ලගෙන ඉන්න අය තමයි වැඩිපුරම ආසියාවට පැත්තට එන්නේ. මේ පෙරහැර කාලේට මහනුවර ඒ අය ගැවසෙනවා හරියට දකින්න පුළුවන්. ඒ කඩවල්වල, බස්වැට්ටුවල වැසිකිළි වල තත්වය ගැන කියන්නමින්ද? වැඩිය නෙවෙයි නුවර කිවිත්ස් හෝටලයේ පවා ගන්න දෙයක් නැ. ඒවායේ දුර්ගන්ධය යන්න හරිහැරී සුද්ධ කරන්නේ නැතුව දියුණු කරන්න පුළුවන් සංචාරක ව්‍යාපාරය මොකක්ද?

ඊළඟ කාරණේ තමයි බොහෝ ආදී වසංගත රෝග. සංචාරකයෝ රටකට යෑම වහා නවත්කන ලොකුම බාධකය තමයි ඒ රටේ වසංගත රෝග තිබීම. කවුරු හරි ළඟ ඉදගෙන කැස්සොත් ලේන්සුවෙන් මුහුණ වහගෙන පැත්තකට පනින මේ යුරෝපා රටවල ඉන්න සුද්දො කවදාවත් බොහෝ මැලේරියා නියන රටවල් පැත්ත පළාතෙ යන්නේ නැ. ලංකාවේ බොහෝ මරණ සංඛ්‍යාව දවසින් දවස ඉහළට යනවා. එත් ලංකාවේ කාගෙවත් සැලකීමක් නැ දෙංගු වසංගතය ඉවර කරන්න. කියුබාවෙන් බෙහෙත් ගෙනවයි කියලා නිමල් සිරිපාල කිව්වා. ඒ කිව්වා විතරයි කවුරුවත් ගෙනෙනු බෙහෙත්ක නැ. සිරිපාල දැන් තනතුරෙන් ගිහි එනනට සිරිසේන ආවා. තවම අර මදුරු බෙහෙත් කියුබාවෙමයි. ඒ අතරේ සංචාරක ව්‍යාපාරය දියුණු කිරීම ගැන කතාකරනවා. මේ බොහෝ ගොඩ සංචාරකයෝ ඒවිද? මෙහෙම අන්ද කයිපසු කාපු රටක් මම තවත් දැකලා නැ.

ශ්‍රීලංකාවේ ආයතන වලින් යමක් කරගන්න ඕන නම් අදුනන කෙනෙක් ඉන්නම ඕන. නැත්නම් ඒ දේවල් සිද්ධ වෙන්න නැ. එංගලන්තේ ඉන්න ලාංකිකයෝ හුන දෙනෙක් ලංකාවේ තමන්ට ලැබිය යුතු විශ්‍රාම වැටුප් ගන්න ලියුම් පිට ලියුම් ලියලා, අවශ්‍ය පෝම් පුරවලා, ඒවා ලන්ඩන් මහකොමසාරිස් කාර්යාලයට බාරදීලා, එහෙත් ඒවා ලංකාවට යවලා, තවමත් බලාගෙන ඉන්නවා. එත් කිසි වැඩක් වෙන්න නැ. බැරීම තැන සෑහෙන මුදලක් වියදම් කරලා නාරාහේන්පිට විශ්‍රාම වැටුප් ගෙවන ආයතනයට ටෙලිපෝන් කළාම එනන පියන් කෙනෙක්ද කවුද කියනවා, "අද ඒ නෝනා වැඩට ආව නැ" කියලා. හෙට කතාකෙරුවමත් ඒත් එහෙමයි. අතිද්දා කතාකෙරුවම කියනවා "එයා කැමට ගිහි කියලා." පස්සේ මෙහේ මිනිස්සු විශ්‍රාම වැටුප් වලට තියෙන ආසාව දැන් අත්ඇරලා.

ලංකාව අසාර්ථක රාජ්‍යයක් failed state කියලා නෝර්වේ කාරයෝ කිව්වම ඒ වචනට තදවෙලා අපේ සමහර ඇමතිවරු නෝර්වේ වලට බැන්නා බලු කතා කියන්න එයා මිසි අපේ රට අසාර්ථක රාජ්‍යයක් නෙවෙයි කියලා. නමුත් ලංකාවේ සිද්ධවෙන දේ, ලංකාවේ රාජ්‍ය සේවයේ සේවකයෝ වැඩකරන හැටි, කිසිම දේක පිලිවෙලක් පාලනයක් නැතිකම, මන්ත්‍රීවරු ඇමතිවරු නීතිය අතට අරං වැඩකිරීම, ලොකකෙක් අදුරනව නම් නීතියෙන් බේරලා යන්නට හැකිකම ආදිය ගැන හිතන කොට නෝර්වේ කියපු දේ හරි කියලා මට හිතෙනවා.

උප ඇමති මර්ටින් සිල්වා අර නිලධාරියෙක් ගහේ බැඳපු කේස් එකට අද නවස ජෝබ් එකෙනුයි, ශ්‍රීලංකා නිදහස් පක්ෂයෙනු යි අස් කලා කියලා ඊමේල් පණිවුඩයක් ලැබුණා. ඒක හොඳද නරකද කියන්න පුළුවන් අද නෙවෙයි ලබන සතියේ.

♦ වෙලේගෙදර රාළ London